

- 2) Czy wykładni art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że ustanowiona w nim zasada ma nieograniczone zastosowanie również do zawodu farmaceuty, przy czym znaczenie tego zawodu dla interesu publicznego nie uzasadnia różnic w uregulowaniach dotyczących właścicieli aptek i właścicieli punktów sprzedaży produktów parafarmaceutycznych w zakresie sprzedaży produktów wskazanych w pytaniu 1?
- 3) Czy wykładni art. 102 i 106 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż zakaz nadużywania pozycji dominującej ma bez ograniczeń zastosowanie do zawodu farmaceuty, jako że farmaceuta będący właścicielem tradycyjnej apteki sprzedając produkty farmaceutyczne na mocy umowy zawartej z krajową służbą zdrowia czerpie korzyść z nałożonego na właścicieli punktów sprzedaży produktów parafarmaceutycznych zakazu sprzedaży produktów leczniczych z kategorii C, przy czym okoliczność ta nie ma odpowiedniego uzasadnienia w niewątpliwie szczególnych cechach zawodu farmaceuty wynikających z interesu publicznego w ochronie zdrowia obywateli?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 7 listopada 2012 r. — Antonella Pedone przeciwko Maria Adele Corrao

(Sprawa C-498/12)

(2013/C 26/50)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonella Pedone

Strona pozwana: Maria Adele Corrao

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 130 DPR [dekretu prezydenta republiki] z dnia 30 maja 2002 r. nr 115 w sprawie przyznania pomocy prawnej we włoskim porządku prawnym — w zakresie w jakim przewiduje, że kwoty należne obrońcy, urzędnikowi sądowemu oraz biegłemu sądowemu są obniżone o połowę — jest zgodny z art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że pomoc prawna jest udzielana osobom, które nie posiadają wystarczających środków, w zakresie w jakim jest ona konieczna dla zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości.
- 2) Czy art. 130 DPR [dekretu prezydenta republiki] z dnia 30

maja 2002 r. nr 115 w sprawie przyznania pomocy prawnej we włoskim porządku prawnym — w zakresie w jakim przewiduje, że kwoty należne obrońcy, urzędnikowi sądowemu oraz biegłemu sądowemu są obniżone o połowę — jest zgodny z art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności włączonej do prawa wspólnotowego zgodnie z art. 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 [TFUE].

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli (Włochy) w dniu 7 listopada 2012 r. — Elisabetta Gentile przeciwko Ufficio Finanziario della Direzione Ufficio Territoriale di Tivoli i in.

(Sprawa C-499/12)

(2013/C 26/51)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabetta Gentile

Strona pozwana: Ufficio Finanziario della Direzione — Ufficio Territoriale di Tivoli, Fabrizio Penna, Gianfranco Di Nicola

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 130 DPR [dekretu prezydenta republiki] z dnia 30 maja 2002 r. nr 115 w sprawie przyznania pomocy prawnej we włoskim porządku prawnym — w zakresie w jakim przewiduje, że kwoty należne obrońcy, urzędnikowi sądowemu oraz biegłemu sądowemu są obniżone o połowę — jest zgodny z art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który stanowi, że pomoc prawna jest udzielana osobom, które nie posiadają wystarczających środków, w zakresie w jakim jest ona konieczna dla zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Skarga wniesiona w dniu 6 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-500/12)

(2013/C 26/52)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: J. Hottiaux i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Komisji 2011/18/UE z dnia 1 marca 2011 r. zmieniającej załączniki II, V i VI do dyrektywy Parlamentu europejskiego i Rady 2008/57/WE w sprawie interoperacyjności systemu kolei we Wspólnocie (¹), a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 te same dyrektywy;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2011 r.

(¹) Dz. U. L 57, s. 21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 8 listopada 2012 r. — Thomas Specht przeciwko Land Berlin

(Sprawa C-501/12)

(2013/C 26/53)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Thomas Specht

Strona pozwana: Land Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pierwotne lub wtórne prawo Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim dyrektywę 2000/78/WE (¹), należy interpretować w taki sposób, iż szeroko rozumiany zakaz nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na wiek obejmuje także przepisy krajowe dotyczące wynagradzania urzędników krajów związkowych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1: Czy w wyniku wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, iż przepis krajowy, w myśl którego, na wysokość podstawowego wynagrodzenia urzędnika w momencie jego zatrudnienia zasadniczy wpływ ma jego wiek, a wzrost wynagrodzenia uzależniony jest przede wszystkim od okresu trwania stosunku pracy urzędnika, stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na wiek?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 2: Czy wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu takiego

przepisu prawa krajowego, którego ustawowo przewidzianym celem jest wynagradzanie doświadczenia zawodowego?

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 3: Czy w świetle pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania urzędników, dopuszczalny jest inny skutek prawny niż przyznanie osobie dyskryminowanej ze skutkiem wstecznym wynagrodzenia według najwyższego stopnia w jej grupie zaszeregowania?

Czy skutek prawny w postaci naruszenia zakazu dyskryminacji wynika tutaj z pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej, w tym wypadku przede wszystkim z dyrektywy 2000/78/WE, lub czy roszczenie to wynika jedynie z przewidzianej prawem europejskim odpowiedzialności odszkodowawczej państwa z tytułu nieprawidłowej transpozycji zasad wytyczonych przez prawo Unii?

- 5) Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej dopuszczalny jest krajowy środek, który uzależnia istnienie roszczenia o zapłatę (zaległego) wynagrodzenia lub roszczenia odszkodowawczego od tego, czy urzędnicy zgłosili dane roszczenie w krótkim odstępie czasowym?
- 6) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzących na pytania 1 — 3: Czy w wyniku wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej można stwierdzić, że ustawa przejściowa, mocą której urzędnicy pozostający w stosunku pracy zostają zaszeregowani w ramach nowego systemu na podstawie samej kwoty ich wynagrodzenia podstawowego uzyskanego w dniu wejścia w życie przepisów przejściowych zgodnie ze starą (o charakterze dyskryminującym) regulacją dotyczącą wynagradzania urzędników i na podstawie której to kwoty oblicza się dalszy awans do wyższych grup zaszeregowania, niezależnie od rzeczywistego okresu doświadczenia zawodowego urzędnika wyłącznie na podstawie okresu doświadczenia zdobytego od momentu wejścia w życie ustawy przejściowej, stanowi — trwające do momentu odpowiedniego uzyskania najwyższej grupy zaszeregowania — kontynuację istniejącej dyskryminacji ze względu na wiek?

- 7) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej również na pytanie 6: Czy wykładnia pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie uzasadnieniu tego trwającego w sposób nieograniczony nierównego traktowaniu z celem ustawodawczym, na podstawie którego w drodze ustawy przejściowej ochronie powinny podlegać nie (tylko) istniejące prawa nabyte, lecz (również) oczekiwane prognozowanego na podstawie starej regulacji dotyczącej wynagradzania urzędników wzrostu dochodu w danej grupie zaszeregowania?

Czy trwającą dyskryminację urzędników pozostających w stosunku pracy można w ten sposób uzasadnić, że alternatywna regulacja (indywidualne zaszeregowanie również urzędników pozostających w stosunku pracy w oparciu o okres doświadczenia) byłaby związana z podwyższonym nakładem administracyjnym?

- 8) W przypadku zaprzeczenia uzasadnieniu w pytaniu 7: Czy w świetle wykładni pierwotnego lub wtórnego prawa Unii Europejskiej do momentu wdrożenia wolnej od dyskryminacji regulacji wynagradzania urzędników również dla